

ÚLTIMA VEZ/ WIM VANDEKEYBUS

TRACES

Peça inspirada en la natura dels Carpats, a Romania, l'últim reducte natural del nostre vell continent.

Traces parla de la tensió entre un temps que ha quedat aturat i un temps que avança directe, irreflexivament, desbocat. Un temps del món animal que contrasta amb el temps del món humà. En aquesta nova creació, Wim Vandekeybus segueix les seves pròpies traces. Mira cap enrere, cap a les intuïcions a partir de les quals va iniciar la seva recerca: el teatre dels impulsos i els instints; el joc de les energies i les intensitats. Vandekeybus cerca traces més antigues que la humanitat i que el seu propi record. Busca la «història interna», la història que es desplega més enllà del llenguatge i que només es pot explicar mitjançant la pulsio de la dansa i la música.

Wim Vandekeybus és coreògraf, ballarí, cineasta i fotògraf. A mitjan anys vuitanta, va fundar la companyia de dansa *Ultima Vez*, que va debutar amb gran èxit amb la peça *What the body does not remember* (1986). El seu segon espectacle, *Les porteuses de mauvaises nouvelles* (1989), va guanyar un Bessie. Al llarg de les darreres dècades, ha presentat la seva obra arreu del planeta i amb el seu estil únic ha creat fites que han marcat l'evolució de la dansa moderna. El seu és un llenguatge del moviment en què juxtaposa intuïció, impuls i instint amb energia, risc i perill. Un llenguatge que, per mitjà de la dansa, exemplifica una cosmovisió dramàtica, plena de dinàmiques i de conflictes. Un dels punts centrals de la seva obra és el conflicte irreconciliable entre cos i ment, sentiment i intel·lecte, home i dona, natura i cultura, ésser humà i animal, grup i individu, il·lusió i realitat, entre d'altres. L'obra de Vandekeybus es caracteritza per una reiteració gairebé obsessiva d'una única preocupació: de quina manera respon l'ésser humà a les situacions extremes?

DEL 25 AL 27 DE MARÇ
20 H
SALA MAC
DURADA I H 45 MIN

Direcció i coreografia Wim Vandekeybus / **Creació i interpretació** Alexandros Anastasiadis, Borna Babić, Maureen Bator, Davide Belotti, Pieter Desmet, Maria Kolegova, Kit King, Anna Karenina Lambrechts, Magdalena Oettl, Mufutau Yusuf / **Música composta i enregistrada per** Trixie Whitley, Shahzad Ismaily, Ben Perowsky, Daniel Mintseris / **Convidat especial a la guitarra** Marc Ribot / **Assistents moviment** Germán Jáuregui, Iñaki Azpillaga i Flavio D'Andrea / **Argument** Wim Vandekeybus / **Dramatúrgia** Erwin Jans / **Disseny vestuari** Isabelle Lhoas / **Assistent vestuari** Isabelle De Cannière / **Escenografia** Wim Vandekeybus i Tom de With / **Regidoria** Thomas Glorieux / **Disseny so** Christian Schröder / **Disseny llums** Wim Vandekeybus i Francis Gahide / **Tècnic llums en gira** Francis Gahide / **Disseny vestuari os** Jan Maillard / **Pintures a escena** Patrick [Bob] Vantricht. **Producció** Última Vez / **Coproducció** Europalia Romania, Concertgebouw Bruges, KVS Brussels and La Rose des Vents Villeneuve d'Ascq / **Amb el suport** Tax Shelter measure of the Belgian Federal Government, Casa Kafka Pictures Tax Shelter facultada por Belfius. Última Vez rep el suport de Flemish Authorities & the Flemish Community Commission of the Brussels Capital Region.

dansa.

Quinzena metropolitana.

PROPERES ESPECTACLES

9 i 10 d'abril
CIE AYELEN
PAROLIN /
RUDA ASBL
Wherever the Music
Takes You II + WITH

10 i 11 d'abril
CIE AYELEN
PAROLIN /
RUDA ASBL
WEG

TEMPORADA
2020/21

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

"Ens sentíem incapaços de comprendre allò que ens envoltava, i ens movíem lliscant com fantasmes sorpresos i amb una por secreta, tal com pot sentir-ho qui conserva el seny enmig de l'esclat d'entusiasme d'una casa de bojós. [...] La terra no semblava la terra. Ens hem acostumat a veure-la sota la imatge d'un monstre conquerit, però allà... allà se la percebia encara com una cosa horrorosa i lliure. [...] Què hi havia allà, després de tot? Alegria, tristesa, por, devoció, valor, còlera..."

Joseph Conrad, El cor de les tenebres (1899)

Un viatge. El de la crida del bosc. Seducció i confrontació a parts iguals. El bull de la sang, vinculada a la vida, però també sang vessada per la besada darrera de la mort, el bes últim del món, pòstuma davallada cap al no-res. L'anihilament, la destrucció, l'horror del que ignorem, l'amenaça latent i fins i tot explícita de la violència han estat sempre molt presents en la trajectòria de la companyia belga Última Vez, una mica com si ja ho dugués escrit a la llavor cromosòmica d'allò que li anuncia el nom. Fer cada obra com si fos l'última, en un joc a tot o res, partint de zero i anant a totes. D'aquí, l'energia. D'aquí, allò que en aquesta companyia el moviment ha tingut sempre d'explosió en totes direccions, de carrera boja i tensa endavant, amb la boca oberta, com la del cavall que renilla en ple galop. Fill de veterinari, deixeble de Jan Fabre, el coreògraf belga Wim Vandekeybus s'ha instal·lat sovint en aquest territori fronterer, entre la promesa d'una vitalitat a prova de bombes, tensa com una molla, i la foscor que la cerca. A dalt, la claror, la llum; a baix, les fulles mortes en descomposició del silenci somort del sotabosc i la quietud més dura, la que perdura. Aquesta dialèctica inquietant és la nostra, fins i tot viscuda laberínticament, com sempre ho ha fet Última Vez per mitjà d'una narrativa que busca el seu propi fil d'Ariadna dramàtic fora de l'explicitació asèptica dels noticiaris, on la violència, l'abandó i les pors reals ja no semblen significar res.

Quan Vandekeybus presenta ments i vides a la deriva, ens n'arriba primer que res el crit munchià que els explota a la boca, la impressió subjectiva, les sensacions personals, les percepcions de la pell, les ferides d'ara i d'ahir, les traces de les cicatrius llegades. Vandekeybus és visualment poètic i narrativament cinematogràfic. Per això sedueix i frustra les expectatives de l'espectador segons li interressa, amb la creació constant d'escenes que poden semblar primer d'un naturalisme absolut (de pel·lícula), però de seguida es revelen oníricament expressionistes i conviden a fer-se preguntes que la peça sols respon a mitges. Aquest és l'ham de la poètica de Vandekeybus: una pastanaga narrativa que crea atmosferes a la manera del cineasta David Lynch, amb textures mentals, subjectives, envolvents, d'una coherència dramàtica incontestable i radical. A *Traces* (2019), la música en directe ens colpeja de forma similar a les imatges. Vandekeybus s'escriu amb la V de vertigen visual, de valentia i vigor escènics, de velocitat i veritat, de vastitud vital. I la música hi fa de correlat objectiu equivalent. Encarna la mateixa ambició, quan es reparteix en textures tímbriques d'una gran diversitat, i oscil·la pel ritme tribal de la percussió, la carícia vellutada de la guitarra acústica o la veu de la instrumentista múltiple Trixie Whitley. El paper d'ella és el d'un trobador modern que du les regnes de la història de manera similar al rol exercit també en directe pel cantant i compositor David Eugene Edwards en una peça de fa anys, *Blush* (2002). Les traces (empremtes, petjades, marques) que *Traces* busca en aquesta carretera perduda enmig del bosc i to de *road movie* són les mateixes que han interessat a Wim Vandekeybus des de la primera obra de la companyia Última Vez. A *What de Body Does Not Remember* (1987), el coreògraf ja es preguntava sobre allò que el cos no recorda, sobre què amaga i, malgrat tot, du escrit a la pell. Aleshores i ara la desconfiança en la paraula ha estat absoluta. El 1991 ho deia a *Immer das Selbe gelogen* (és a dir, "sempre les mateixes mentides"), on un intèrpret de més de vuitanta anys desgranava en escena històries i més històries que no duien enlloc. Com en el teatre de Samuel Beckett i Harold Pinter, Wim Vandekeybus sap que les paraules amaguen més del que revelen, que són sobretot una màscara social i no cap mostra de sinceritat. Per això no ens cal desxifrar què diuen els seus personatges ni furgar en la torre de Babel amb què s'expressen. Són part de l'espai sonor d'una escena sostractiva, feta d'el·lipsis i d'inquietud. Són migrants dels llenguatges de l'escena, del drama contemporani i de la realitat dramàtica del món. Per això a *Traces* el final és tràgic. O potser no. Si esperaven Godot, la victòria final és la de la naturalesa més salvatge.

Joaquim Noguero

UNA HORA ABANS

Sessió d'introducció a l'espectacle amb QUIM NOGUERO, crític i periodista cultural; és professor de Periodisme cultural i Relacions internacionals a la URL. Coordina BdDansa. Explicadansa

DISSABTE 27 DE MARÇ 19 H

Sala SG

Gratuït amb inscripció prèvia
Aforament limitat

CONVERSA DESPRÉS DE LA FUNCIO

amb WIM WANDEKEYBUS, conduïda per Clàudia Brufau, periodista cultural i crítica de dansa.

DISSABTE 26 DE MARÇ 19 H

Sala MAC

Més informació a **mercatflors.cat**

CONSORCI FORMAT PER

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL-LABORADORS

CATALUNYA
RÀDIO

el Periódico

betevé

TimeOut
BARCELONA

ara.cat

COL-LABOREN

Sabadell
Fundació

ESTRELLA
DANSA

VERI
AQUA FRA DES 1989

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS

DANCE ON
PASS ON
DREAM ON

